

LAAKKOSTEN SUKUVIESTI

Mikä elo onnellinen

Aleksis Kiven Seitsemässä veljeksessä on laulu "Laulu oravasta". Siitä voimme lukea, kuinka onnellisena pikku orava tarkkailee maailman menoa omasta kodistaan ja samalla nauttii olostaan korkealla puussa. Kunpa me kaikki osaisimme olla yhtä tyytyväisiä oloomme ainakin silloin, kun ei ole mitään suuria murheita. Aina ei pidä tavoitella kuuta taivaalta. Välillä voi ja pitää olla tyytyväinen siihen, mitä on nyt. Joskus tapaa ihmisiä, jotka eivät ole lainkaan tyytyväisiä elämäänsä ja ikään kuin muut olisivat pilanneet sen. Kannattaa miettiä, mihin asioihin voi itse vaikuttaa ja pyrkiä järjestämään asiat parhain päin ja nostaa päällimmäiseksi paremmat asiat. Siihenkin pitää oppia, ettei mikään koskaan ole täydellistä, riittää, kun asiat ovat suurin piirtein kunnossa. Kevätpuukat ovat taas ajankohtaisia. Ikkunat pestään ja kodit laitetaan kevätkuntoon. Iloitaan taas uudesta viihtyisyydestä ja auringon pilkkahduksista. Kevät tuo uutta energiaa ja intoa uusiin haasteisiin. Aina voi orientoitua uudelleen ja löytää myös uusia harrastuksia. Voi vaikka mennä kevätretkelle ulos ja seurata lintujen kevätmuuttoa. Joku käy siivoamaan kukkapenkkiä, toinen raaputtaa venettä. Pääasia on, että on tyytyväinen puuhaan.

Aurinkoista ja toimeliasta kevättä!

Toivottaa

Riitta Kajatkari

Seitsemän veljeksen Timon "Laulu oravasta"

"Makeasti oravainen Makaa sammalhuoneessansa; Sinnepä ei Hallin hammas Eikä metsämiehen ansa Ehtineet milloinkaan.

Kammiostaan korkeasta Katselee hän mailman piiri,
Taisteloa allans' monta; Havu-oksen rauhan-viiri Päällensä liepoittaa.

Mikä elo onnellinen
Keinuvassa kehtolinnass'!
Siellä kiikkuu oravainen
Armaan kuusen äitinrinnass':
Metsolan kantele soi!

Siellä torkkuu heiluhäntä
Akkunalla pienoisella,
Linnut laulain taivaan alla Saattaa hänen iltasella
Unien Kultalaan."

Tässä numerossa:

Laakkoset Tampereelta	2
Jukolan väestä	5
Vehmersalmen Laakkosten elämää 1939-44	6
Koti Korkeellakoskella	6
Kaskiviljelyä Nilsissä	7
Hallituksen yhteystiedot	8

Laakkosen perhe ja Tampere

Isäni syntyi 22.11.1920 Tampereella Tyyne ja Heikki Laakkosen toisena lapsena ja ensimmäisenä poikana ja

kasteessa hän sai nimen Pirjo Henrik. Ukkineni Heikki ja mummini Tyyne asuivat jo Tampereella, kun kansalaissodan veriset taistelut käytiin kaupungissa. Sen on täytynyt olla jonkinlainen vedenjakaja sekä Laakkosen perheelle että koko kaupungille ja sen asukkaille. Ukkineni oli töissä Tampereella ja minulla on Mannerheimin ukille myöntämä vuoden 1918 muistomitali. Löysin sen isäni kuoleman jälkeen. Mitali oli isäni omien mitalien joukossa. Maamme historiassa Laakkosen

perhe edusti kaupunkien nousevaa keskiluokkaa, joka haki omaa väyläänsä yhteiskunnan muuttuessa ympärillä. Ukki ja mummi jäivät myös paitsi suvun antamaa yhteisöllisyyttä. He olivat 1. polven kaupunkilaisia ja tukiverkot puuttuivat. Heidän elämänsä oli aivan erilaista, jos vertaan sitä esim. Maaningan turvalliseen ja tiiviiseen sukulaisyhteisöön.

He kuitenkin sopeutuivat ja löysivät ihanteellisen kodin kasvavalle perheelleen. Ikioma koti löytyi Pyynikin harjun kupeesta, uudesta As.Oy Pohjasta. Asunnossa oli keittiö, makuukamari ja Sali, jossa oli kakluuni. Asunnossa oli myös sisä vessa.

Puutalot muodostivat sisäpihan, josta muistan elävästi ihanan sireenien ympäröimän oleskelutilan ja omenapuut ja marjapensaat. Ja parasta kaikista; ympäristö oli täynnä lapsia.

Pyynikillä oli myös urheilukenttä ja siellä pojanaskalit, isäni kertoman mukaan, kesällä

Tuula Jäättelä os, Laakkonen (Kuopion sukuhaara)

yleisurheilivat ja talvella luistelivat sydämensä kyllyydestä. Isäni kertoi myös laskeneensa

mäkeä Pyynikiltä nykyistä Satamakatu alas aina Laukontorille asti. "Pyynikki, Tampereen Helmi"- niminen kaupunginosateos kertoo, että pihassa myös näyteltiin. "Pihassa, Laakkosen perheen ikkunalla, oli sopiva paikka näyttämölle. Myös puuliiterissä näyteltiin. Rooleihin oli luultavasti tunkua, sillä yhdessä korttelissa oli jo 50 lasta!"

Isäni lapsuus oli varmasti hänen elämänsä huolettominta aikaa: Hän kävi koulunsa Rellussa ja pääsi ylioppilaaksi hyvin arvosanoin keväällä vuonna 1939. Ylioppilaskuvassa näkyy ujon tuntuinen, vakavan näköinen nuori mies ruusuineen. Kuvasta on jotenkin aistittavissa lapsuuden ja nuoruuden huolettoman ajan olevan mennyttä ja tulevaisuuden, joka on täysin ennalta arvaamaton. Isänmaan taivastakin peittivät uhkaavat sotaa en-

nakoivat pilvet.

Isäni perheelle olivat tärkeitä Koti, Uskonto ja Isänmaa. Tyyne-mummille uskonto oli tärkeä. Hän jäikin minulle hieman etäiseksi. Ukki oli toista maata.. Hän oli joviaali ja puhelias. Hän soitteli balalajia; milloin töiltään ehti. Muistan heitä molempia lämmöllä. He olivat turvallisia isovanhempia.

Heikki, Tyyne ja isäni Pirjo (keskellä)

On sanonta; " Ei osaa, Eikä Arpaa". Isälle-
ni ja monille muille nuorukaisille lankesi
rankka osa ja "huono arpa-onni". Isänmaa kutsui
ja isäni muiden kaltaistensa tavoin otti haasteen
vastaan. " Poikas valmis on"..

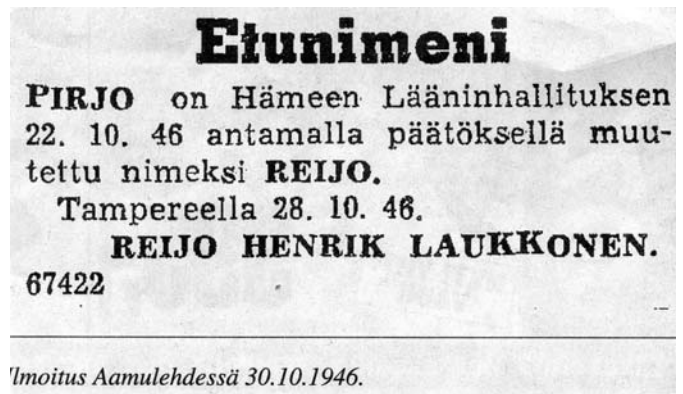
Sotahan siitä tuli.. Kaksi suuruudenhullua,
vainoharhaista diktaattoria löi "hynttyyt yhteen"
ja aloittivat sotatoimet. Isäni sai yhden nuoruus-
den kesän; syksy meni ja toi Mainilasta
"takatalven".

Syvärin asemalta lähti juna 17.6. kohti Viipuria.
Siinä junassa muiden nuorukaisten joukossa mat-
kasi myös isäni. Viipurin Tammisuon asemalle juna
matkustajineen saapui 19.6..

Siellä Viipurissa isänikin sai tulikasteensa, mutta
myös painajaisensa. Jos luette kirjoja Viipurista
1944, löydätte tutun nimen P. Laakkonen. (Jänt-
ti, Lappalainen, Tarkki, Kauranneja Eeva Tammi.)

"Laakkonen, ota porukkaa apuun ja
hae edestä omat miehet pois"

Muutama laukaus pamahti, jokunen kone-
pistoolin sarja surrasi ja viereisillä kumpareilla
heiluvat hämärän oloiset hahmot sukelsivat maa-
han. Luutnantti Laakkonen komensi miehiä jo ta-
kaisin". Ne, jotka haavoittuneista kykenee itte
liikkuun, taakkepäin kohti linjoja! Ei mennä vielä
meidän omat kasi-tai seiskakoon pojat, tänne
jää omia, jotka ei pysty liikkuun! Haetaan kaikki
kotiin, toiset pidättelee sillä välin! Kädet täristen
7. ja 8. konekivää-
rinkomppanian mie-
het nostivat raaha-
sivat ja kantoivat
omia haavoittuneita
etulinjaan, tur-
vaan tankkien ja
etenevän jalkaväen
alta. Kesken oli
pakko heittää, kun
auttajia alkoi sor-
tua maahan. Luut-
nantti Laakkonen
vetäytyi viimeisenä
silmät vesissä

kuunnellen tahtomattaan kentälle jälkeen jäävien
avunhuutoja."

Ennen tätä Aamulehdessä olevaa nimenmuutosta,
isäni elämässä oli tapahtunut paljon. Sota oli lop-
punut ja isäni oli Tampellan konttorissa töissä.
Siellä samaisessa konttorissa isäni tapasi tulevan
vaimonsa. Äitini oli kotoisin Raumalta ja hänellä
oli takanaan lyhyt sota-ajan avioliitto. He avioi-
tuivat syksyllä 1945 ja kesäkuun 10.1946 synnyin
minä Katri ja Pirjo Laakkosen esikoiseksi. Reijona
minä isäni tunnen, mutta ystävät kutsuivat häntä
Pirreksi. Vuonna 1948 elokuussa sain veljen, Pe-
kan.

Isäni aloitti ilmeisesti näihin aikoihin
opiskelunsa Helsingissä Yhteiskunnallisessa Kor-
keakoulussa. Hän valmistui sieltä ja sai hallinto-
opin kandidaatin paperit. Tutkinto pätevoitti hä-
net hakemaan Valtion Verohallinnon virkoja. En-
simmäinen virka oli Toijalassa ja sinne muutimme
Tampereelta keväällä 1953. Perhe kasvoi ja nu-
orempi veljeni Jukka syntyi vuonna 1953. Toijalas-
ta muutimme Forssaan ja siellä minä kävin kansa-
koulun 4. luokan, sitten seurasi oppikoulu ja vuon-
na 1965 tulin ylioppilaaksi Forssan Yhteislyseos-
ta. Forssassa syntyi vielä nuorempi sisareni Raija.
Isäni toimi kaikki Forssan vuotensa luv-
tarkastajana. Kotimme yhteydessä oli myös isän
toimisto. Vaikka kotimme oli vaatimaton ja tilaa
oli vähän, muistoni lapsuudesta ja nuoruudesta
ovat elämänmakuista "vuoristorataa."

Isäni oli pidetty ja arvostettu työssään.
Hän oli vastuuntuntoinen ja luotettava. Hän oli

ehkä myös turhan vaatimaton ja pysyi mielellään vähän taustalla. Työnsä takia hän tunsu paljon ihmisiä ja solmi monia tuttavuuksia. Ystäviä hän sai silloin, kun hän liittyi Forssan Sotainvalideihin. Minulla on tunne, kun katson valokuvaa isästäni ja hänen partneristaan Vilmasta, että siinäpä isäni näyttää tyytyväiseltä ja onnelliselta. He olivat tanhupari ja esiintyivät myös Saaren Kansanpuistossa Tammelassa. Äitini taisi olla vähän otettu ja "mustankipeä" tästä komeasta tanhuparista. Isäni luki myös paljon ja ratkoi ristikkoja. Meillä oli paljon kirjoja ja minäkin sain aina joululahjaksi kirjan. Nyt osa kirjoista on lasteni kirjahyllyissä.

Tampereella tuli Verotoimistossa auki Yli-tarkastajan virka ja isäni valittiin siihen. Kaupungista, josta he olivat nuorena perheenä lähteneet; sinne he, isäni ja äitini nyt palasivat keski-ikäisinä. Isäni jäi eläkkeelle 65 vuotta täytettyään ja ehti nauttia eläke-päivistään noin 2 vuotta. Isäni innostui eläkkeellä ollessaan ristipistotöistä ja niitä hän innolla työsti meille lapsille.

Isäni ei ollut mikään puhelias mies ja hän piti sisällään paljon tuskallisia muistoja. Sodassa saadut kranaatinsirpaleet alkoivat vaivata häntä entistä enemmän. Keväällä 1988 pääsi Jussi, esi-koisemme ja Reijo ukin vanhin lastenlapsi ylioppilaaksi.

Hän oli heti kesäkuussa lähtemässä Vekarajärvelle armeijaan. Silloin isäni Reijo piti viimeisen puheensa. En tiennyt sitä silloin.

Vanhempani olivat käymässä luonamme mökillä elokuun 5. ja silloin isäni sanoi ihan ohimennen, ettei näe uutta saunamökkiämme valmiina. Olimme nimittäin juuri valaneet perustuksen uudelle saunamökille, joka sitten rakennettiin valmiiksi toukokuussa 1989. Kyllähän se jäi soimaan "päni sisään" silloin. Mutta jo keväällä olin pyytänyt isääni menemään sydämensä kanssa tutkimuksiin ja lupasin avittaa hoitoon pääsyä. Isäni vastaus oli, että hän kyllä hän itse apua pyytää,

jos on tarvis. Isäni halusi itse päättää ja siihen oli meidän kaikkien tyytyminen.

Isäni kuoli 8.8.1988; sydäninfarktiin. Kun isäni arkku laskettiin hautaan, teki hänen tyttärenpoikansa Jussi kunniat sotilaspuvussa.

Kuukautta aiemmin äitini sisaren hautajaisissa; isäni oli esittänyt pyynnön, että pappi Irmeli Sutinen siunaisi hänet haudanlepoon, kun

Isäni Reijo ja tanhupartnerinsa Vilma.

aika isäni kohdalla täyttyisi. Näin kävi, että Irmeli, serkkuni äidinpuolelta toteutti isäni toiveen.

Sanotaan, että aika parantaa haavat. Arvet jäivät. Oli paljon haavoja, joiden tervehtymiseen vain toisten aseveljien tuki auttoi. Lapsuuden maisemat saivat aivan uuden hohteen, kun Pyynikin Pojat perustivat joukon, joka kokoontui vuodessa kerran pari. Siellä jo hiukan harmaantuneet miehet muistelivat lapsuutensa ja nuoruutensa onnellisia päiviä. Isäni ehti olla Pyynikin Pojissa vain muutaman vuoden ennen kuolemaansa.

Nyt enää muutama Pyynikin Pojista on elossa ja heidän joukossaan on isäni nuorin veli Pertti.

JUKOLAN VÄESTÄ VÄHÄSEN

Marjo Runko

Pentti Runko on Jukolan nykyinen isäntä ja hänen perheeseensä kuuluu vaimo Kaisa-Maria ja pojat Panu 15 vuotta ja Pyry 13 vuotta. Pentti on myös innokas luontokuvaaja ja linnut ovat tietysti olleet se mieluisin aihe. Nykyisin aika ei enää riitä valokuvaukseen, sillä palomiehen töiden lisäksi on rakenteilla hirsitalo Onkiveden rantaan Maaningalle. Kesällä Jukolan talon valkoinen tiiliverhoilu muuttui lämpöeristeiden lisäämisen seurauksena keltaiseksi lautaverhoiluksi.

Huhtikuussa, toisena pääsiäispäivänä eli 5.4. Pentti vietti pienessä lähipiirissä Jukolassa viisikymppisiä. Juhlien leipomisurakkaan osallistivat myös Panu tekemällä oliivimuffinseja ja Pyry suklaakakulla. Pojat touhuavat mielellään keittiössä itsenäisesti, mikä onkin tärkeää apua silloin kun molemmat vanhemmat ovat työssä. Pyryn harrastuksena on partio ja Panu soittaa bassoa paikallisessa nuorten bändissä. Kaisa-Maria on koulutukseltaan diakonissa ja työskentelee Maaningalla vanhusten parissa.

Panulla on bändinsä kanssa ollut jo esiintymisiä. Hän soitti omassa konfirmaatiotilaisuudessaankin elokuussa Maaningan kirkossa ja viimeisin esiintyminen oli iltamessussa 15.10.samassa paikassa. Bändissä soittaa kolme nuorta miestä Maaningalta. Tässä tilaisuudessa he säestivät gospelkuoroa, joka esitti Pekka Simojoen kauniita ja koskettavia lauluja. Kirkossa oli paljon kuuntelijoita ja tunnelma oli lämmin ja rauhoittava.

Seuraavanlainen juttu oli sitten Savon Sanomissa maanantaina 12.7 Arto Parikan tekemänä:

Maaninkalainen Pentti Runko on rengastanut telkänpoikia 27 vuotta ja laskee, että tänä kesänä nostettujen poikasten jälkeen yhteismäärä on noussut yli 12 000:een. Se on ennätys Suomessa ja ehkäpä koko maailmassa. Toistasataa poikasta hän on rengastanut lisäksi maastosta ja kihlannut sen päälle vielä nelisensataa pesivää naarasta. Noin sadan telkänpöntön seuraaminen vie liki kai-

ken ajan alkukesän lomista. Runko on Suomessa ainoa, joka rengastaa pääasiassa telkkiä. Silloin tällöin hänellä on ollut mukanaan oppineita "maisterismiehiä ja asiantuntijoita", jotka ovat hyödyntäneet harrastajarengastajan 27-vuotista käytännön kokemusta.

Vaikka telkänpoikasten rengastus on nykyään Rungon pääharrastus, pohjoissavolainen urheiluväki oppi tuntemaan hänet takavuosina aivan muista ansioista: Runko oli yksi Siilinjärven ja koko maan parhaista pesäpalliloijoista- todellinen SiiPen runkopelaaja.

Tätini Hanna Elina Miettinen os. Laakkonen (1916-2003) oli isäni Kalle Edvard Laakkosen sisar. Hänen paras nuoruutensa osui sotavuosien aikoihin. Veljet Erkki ja Viljo Laakkonen joutuivat maanpuolustustehtäviin moniksi vuosiksi. Hanna otti vastuun Kintturinteen maatilasta, vanha Heta-äiti tukenaan. Veli Erkki Laakkonen kaatui Talin Ihantalan rajuissa taisteluissa 29.6.1944 jääden kentälle vihollisen puolelle. Viljon palattua sodasta Hanna avioitui Mustinlahden Kortesuon Toivo Miettisen kanssa maatilalle ja heille syntyi kaksi poikaa, Juhani ja Kalevi. Haastattelin Hanna-

Puutarhakeinussa istuvat Mustinlahden sukulaiset oik. Martta Savolainen os. Laakkonen, Hanna Miettinen os. Laakkonen, hänen aviomiehensä Toivo ja Martan aviomies Aaro.

tätiä kasetille adventtina 2000, jolloin hän oli hoidettavana Vehmersalmen vanhainkodissa Kirnumäellä. Tätini Hanna kuoli 17.1.2003, mutta hänen muistelmansa jäivät puhuttelemaan kotirintaman suvun vaiheista sotavuosien ajoilta:

"Itse jouduin kengittämään hevosen, kylän vanha mies apunani, mutta tämä oli huonokuntoisempi kuin minä. Vuolin hevosen kavion sopivaksi ja asetin kengän kohalleen. Syksyllä kynsin pellot, keväällä karhitsin ne ja kylvin viljan ja perunan. Äitisi Ester Laakkolasta toi kanan ja se poikasineen tuli muokatulle pellolle nokkiimaan lieroja. Karja-aidat olivat huonossa kunnossa. Ne piti kohentaa. Jouduin laittamaan lapeaitaa ennen lehmiä ulos laittamista. Maito separoitiin ja kerma kurnuttiin voiksi. Vein hevosella voin myytäväksi Litmanien kauppaan, josta sain myös tietoa rintamamiehistä. Myös kalastin läheisellä järvellä. Olin kalassa, kun sain tiedon veljeni Erkki Laakkosen kaatumisesta Talin Ihantalan kovissa taisteluissa. Naapurini Kopposen emäntä huusi läheiseltä rannalta, että "Tule käymään tuvassa, minulla on sinulle asiaa. Janne kävi Litmaniemellä." Kysyin: "Onko se Erkki kuollut?" Hän sanoi: "Mistä sinä sen tiesit?" Ja vastasin: "Minä näin enusunen." En sinä päivänä uskaltanut asiaa kertoa äidille Hetalle, koska hän olisi menettänyt yönensä."

Koti Korkeellakoskella

Viljo Laakkonen

Synnyin tällä paikalla Kalevalan päivänä 1941 ja varhaislapsuudesta minulla on vuan hataria muistoja. Isä olj silloin jo potemassa talavisoasta soamiaan vammojaan ja hän kuoli lokakuussa 1945. Hän olj syntynyt 1904 Kuopion maalaiskunnan Hirvilahessa. Isä oli asunut myös välillä Moaningalla. Ammatiltaan hän oli konemestari. Työpaikkoja olivat olleet mm. matkustajalaevat, niistä mainittakoon Ilma ja Maaninka. Meitä jäe äetille hoejettavaksi neljä pientä poekoo ja minä olin toiseksi nuorin. Näen jäläkikätteen oon monasti ihmetellyt sitä asioo, kun ee kukkaa meistä puottu tuohon koskeen. Siinähän se olj äetin pyykinpesupaekakii ihan kosken apräällä ja siinä kivillä hypittiin myö poejattii ihan töekseen. Varhaislapsuudesta jäe myös muistii muutamat sota-konneet, joeta äet näätti taevaalta.

Myö muutettiin sitten teältä neljäkymmentäluvun loppupuolella tuonne muutaman kilometrin peähän Permäkkeen. Paekkanahan tämä Korkeekoski on hyvinkin vanaha ja koskessa ollut jopa vesimyllykin. Siitä on muistona myllynkivi tuossa putouksen päällä. Historia onkin kerrottu ansiokkaasti noissa esitetauluissa.

Lähiseudun asukkaille tämä paikka on jokakeväinen käyntipaikka ja myös linja-autoilla on monet käyneet vuosikymmeniä ihailemassa keväällä kosken kuohuja. Tämän matkailunähtävyyden omisti jo ennen sotia Kuopion matkailuyhdistys. Viime vuosikymmenet on hallinta ollut Moaningan kunnalla ja kahvilayrittäjät ovat hoitaneet tuota palvelupistettä.

Lopuksi mainitsen kanjoninkierroksen, se on kunnan ylläpitämä haasteellinen vaellusreitti täältä koskelta vaeltaen ylös ja alas kanjonin kupeita Tuovilanlahden koululle.

KASKIVILJELYÄ NILSIÄSSÄ

Seppo Laakkonen, nykyisin Kuopiosta

Meillä oli pieni tila Nilsiä Laitisenmäessä. Oli vuosi 1951 ja isäni Eemil Laakkonen ehdotti, joka oli siihen aikaan määräys, että pojat hakatkaa tuosta loivasta kumpareesta nuo suuret koivut haloiksi. (Suomi lämperi vielä siihen aikaan haloilla) ja ne menivät hyvin kaupaksi. Niin me veljeni Hannun kanssa hakattiin koivut haloiksi ja koivujen painamat kuusen turrit propseiksi. Keväällä järjesteltiin kaskea ja ajettiin ympäriltäkin hakkuun jätteet kaskeon. Saatiin kattava poltettava katto alueelle.

Kesä 1951 oli kuiva ja helteinen ja elokuussa eräänä iltana isäni pyysi läheisellä koulun työmaalla työsken-

nelleitä nuoria miehiä vartioimaan kaskenpolttoon. Poltto aloitettiin niin, että se sytytettiin ympäri jokaiselta puolelta yhtä aikaa, silloin ilmapirtaus veti tulen keskellepäin ja keskelle syntyi valtaisa hornan-kattila, liekit löivät 5-6 metrin korkeuteen. Kaski oli poltettu ja tuli kyntämisen vaihe. Koska veljeni Hannu oli työssä koulurakennuksella työ luonnostaan tuli minulle. Meillä oli nuorehko hevonen (saatu kessun myynti rahoilla, se on toinen juttu). No me hevonen nimeltään Tuisku aloitettiin kyntö paloaatralla. Ohjokset vaan niskan taakse ja hommiin. Tuisku oli ollut lähes joutilaana koko kesän ja oli nuori. Kyntäessä se mennä rohelsi nuoruuden innolla ja niin siinä kävi, että aatra särkyi, aisa katkesi. No minä olin 16-vuotias ja paljon maailmaa nähnyt tein uuden "uatran ojan", niin kuin sitä silloin sanottiin. Kyntö jatkui ja hevonen kun on viisas eläin lakkasi riuhtomasta. Saattoi olla niinkin, että edellinen riuhtominen kipeytti hevosen olkapäät ja kun siihen aikaan hevosen hoito-ohjeet suositteli, kun hevonen laitetaan

kesälaitumelle niin se riisutaan ilman kenkiä. Näin oli ja kuten tiedätte palossa on runsaasti teräviä pikku kantoja jotka kipeyttävät kavioita. Meistä tuli hyvin maltillinen kyntöpari ja niin me SE tehtiin. Sitten haettiin siementä Kinahmin vuoren takaa jossa oli varakas talo. Siellä vanha isäntä Toloppi (lienee ollut Adolf) mittasi meille 10 kappaa rukiin jyviä. Mutta viimeistä kappaa ei ryykätty vaan se jätettiin kukkuraksi.

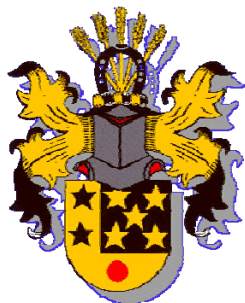
Jyvät kannettiin Kinahmin vuoren ylitse säkeissä. Kinahmi on 361 metriä korkea, eli korkeampi kuin Tahko ennen tulevaa Tahkon korotusta. Isäni kylvi rukiin n. 1 hehto hehtaarille. Meidän palo oli n. 0,5 ha. Kun Eemeli oli rukiin kylvänyt: sanoi, että kynnä Seppo tuo palo vielä ristiin. (siihen aikaan ei isän aikeita asetettu kyseenalaiseksi). Oli kova kynnys aloittaa, mutta homma olikin helppo. Maanpinta olikin jo rikottu ja puunjuuret olivat jo katkenneet ja homma hoitui ihan päivässä. Koneet olivat omia niinpä ajelin risukarhilla vielä muodon vuoksi, kiviä vaan painoksi ja ympäri vierä viereen. Isäni kylvi heinäsiemenen rukiin juureen. Seuraava kesä oli Olympia-kesä 1952. Satoi lähes jokaisena päivänä. Syyskuun alussa ruis oli vielä vihreää. Isäni sanoi minulle pane Seppo mieleesi, että tällaisia kesiä ei ole usein ettei edes ruis ehdi tuleentua. Ei ole ollut 60 vuoteen. Niinpä kun se ei tuleentunut ja kun se oli hyvin hentoista, se painui lakoon. Silloin ei tullut myöskään marjoja. Metsälinnut keksivät halmeen joka oli metsän keskellä, tallasivat sen maahan. Niinpä me niitettiin ruis ja laitettiin seipäille. Sitten ajettiin karjan rehuksi. Ei haitannut lyijyhauhit. Tuli uusi ilmiö: Teeret lensivät suoraan seipäille, mutta metsot lähelle maastoon ja sitten vasta seipäille. Niinpä minä tein loukkuja reunamille, sainkin muutamia kun ei ollut marjoja linnut tulivat seipäille. Se oli helppo saalis aamu ja ilta hämärissä suurille valkoisille metsästäjille. Nyt kaski alue on taas metsää. "metsä on ottanut omansa". Se oli aikansa metsälaitumena, mutta on metsittynyt omia aikojaan.

Laakkosten sukuseura

Marjatta Latvala
Pikontie 8
73500 Juankoski

Puh: 040-4191946
Sähköposti: sihteeri@laakkoset.org

Sukuseuran hallitus 2010–12

Puheenjohtaja: **Riitta Kajatkari**
sähköposti: puheenjohtaja@laakkoset.org
Keskuskatu 7, 48100 KOTKA
puh. 0400-838 173

Varapj: **Antti Laakkonen**
Myntis, 02570 SIUNTIO
Puh: 0400-764650
sähköposti: [antti.laakkonen\(at\)lohja.fi](mailto:antti.laakkonen(at)lohja.fi)

Jäsenet: **Tuula Jäättelä**
Kokonkatu 30, 33560 Tampere
[tuula.jaattela\(at\)hotmail.com](mailto:tuula.jaattela(at)hotmail.com)
Eino Laakkonen
Tempelikatu 6 C 36, 00100 HELSINKI
puh. 0400-444368
[eino.laakkonen\(at\)welho.com](mailto:eino.laakkonen(at)welho.com)

Risto Kangas
Laitakatu 27, 48600 KOTKA
Puh: 0400-459 334
sähköposti: [risto.kangas\(at\)kymp.net](mailto:risto.kangas(at)kymp.net)

Marjo Runko
Kalastajantie 16 A 5, 71800 SIILINJÄRVI
sähköposti: [maheru\(at\)hotmail.fi](mailto:maheru(at)hotmail.fi)

Sihteeri **Marjatta Latvala**
Pikontie 18, 73500 Juankoski
Puh: 017-612 171 tai 040-4191946
sähköposti: [sihteeri\(at\)laakkoset.org](mailto:sihteeri(at)laakkoset.org)

Hallituksen ulkopuolelta

Rahastonhoitaja: **Merja Kaartinaho**
Haapatie 14, 00780 Helsinki
puh. 09-385 9759
sähköposti: merja.kaartinaho@luukku.com

Tutkimus: **Pekka Laakkonen**
Firankaari 9, 04320 Tuusula
puh.09-273 1243, 050 64470
sähköposti: [tutkimus\(at\)laakkoset.org](mailto:tutkimus(at)laakkoset.org)

Tiedotus: **Matti Jyllilä**
Kiesitie 4 C, 07930 Pernaja
puh. 0400-424295
sähköposti: [matti\(at\)kullo.com](mailto:matti(at)kullo.com)

